

Aşkın Peteği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Ocak 2023

Şairin göçü müydü yoksa şehrin mi?
Kıyasıya mücadele eden kalemin billur sesi
İlgıt ılgıt esen rüzgâra nasıl ki
Paha biçilmezdi
Elbet yüreği ve kalemi,
Şairin tek serveti.

Alacalı kaygıları vardı günün
Değil sönmek günbegün
İçinde büyüyen yangın
Nifak sokanlara aldırmadan
Niyazı nazı biteviye daim kılan umudu
Körüklü olsa hayaller ne ki?
İçtimada geçti mademki ömrü
Kılı kırk yaran sevgisi
Ah, mevsim sen ki:
Azade bir yüksün
Azat edemediğim yüreğin
En devasa söküğüsün
Matemin ön sözsün belki de
Mahrem bir duyguda
Ölümü erteleyen günün şafağında
Aldırış da etmeden karanlığa...

Atan şafağın
Ruhunun şakağına dayalı yalnızlığın
Mevsimin bekasında firar eden
Rüzgârın öldürücü gücü ve şair iken
İsyan eden nefrete kindara
Gecenin dibine vurup da Rabbini aralıksız andığında

Bozguna uğramış bir coğrafyada hüküm süren
Balta girmemiş duygularla istişare eden
Gönlün kopuk kopçası
Mevsimin yerli yersiz saltanatı

Kış bildiği gün
Aralıkta saklı kördüğüm
Hali hazırda bahara nazire eden hava
Havasını aldığı radyatörün yanmayan peteğinde
Bazen bir arı gibi bal yaptığı
Aşkın peteğinde

Sinmeden ve solmadan
Ve sönmeden ışık
Haykırışına tek tanık Rabbi
Göğüs kafesinde çırpınan nice kuş
Darası dün de kalmış bir susuş
Tezat iklimler sağdııcı
Ve yaptığı her rötuş
Daim kılmak adına hayatı ve umudu

Körüklü düşler
Kordan heceler
Mademki körü körüne sevdi şair
Bir hasat zamanı onu bekleyen
Haset edenlerden uzak bir serzeniş
Gücüne güç katan sadece İlahi Güç

Neşri ve nesri ömrün
Şakıyan kuşa özlemi şairin
Uçmak ve konmak sonsuzluğa
Kaçkın aklında saklı binlerce hatıra
Varsa yoksa
Sevginin ve umudun hatırına
Ansızın dokunan bir el
Farkına dahi varmadan
İmdat kolunu çeken
Yaralı bir hasta gibi yürek
Tahakküm altında geçen ömür adeta delik deşik

Hüznün sirayet ettiği o çıkılası dik yokuş
Ve tek tuş yetti şaire
Mademki ıssızlığı sonlanmayacaktı
Israrla sevmeyi bahşeden evrene

İçindeki ilhama da müteşekkir
Kirinden kininden arındığı şehir
Haiz olduğu tek hece deştikçe yarasını

Sadece aşkı andı aşikâr
Aşına olduğu varsın olsun içine ters esen rüzgâr
Müzmin ruhun müptelası dizelerde
Yaşamın süren bir kırlangıç gibi
Yuvası da besini de şiirdi şairin
Ufkun aralıksız yanıp söndüğü bir ömür
Dilemişti madem Rabbinden...